Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

14. märts 2017 *

Eelotsusetaotlus — Ühine välis- ja julgeolekupoliitika (ÜVJP) — Teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangud terrorismivastaseks võitluseks — Ühine seisukoht 2001/931/ÜVJP — Raamotsus 2002/475/JSK — Määrus (EÜ) nr 2580/2001 — Artikli 2 lõige 3 — Üksuse „Tamil Eelami Vabadusvõitluse Tiigrid (LTTE)“ kandmine terroriaktides osalevate isikute, rühmituste ja üksuste loetelusse — Eelotsuse küsimus, mis käsitleb selle loetellu kandmise kehtivust — Vastavus rahvusvahelisele humanitaarõigusele — Mõiste „terroriakt“ — Relvajõudude tegevus relvastatud konflikti ajal

Kohtuasjas C-158/14,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Raad van State (Madalmaade riiginõukogu) 2. aprilli 2014. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 4. aprillil 2014, menetluses

A,

B,

C,

D

versus

Minister van Buitenlandse Zaken,

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president K. Lenaerts, asepresident A. Tizzano, kodade presidendid R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, E. Juhász ja M. Vilaras, kohtunikud A. Rosas (ettekandja), A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits, F. Biltgen ja C. Lycourgos,

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: vanemametnik M. Ferreira,

arvestades kirjalikus menetluses ja 8. märtsi 2016. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

— A ja B, esindajad: *advocaat* A. M. van Eik, *advocaat* A. Eikelboom ja *advocaat* T. Buruma,

* * Kohtumenetluse keel: hollandi.

— C ja D, esindajad: *advocaat* H. Seton ja *advocaat* X. B. Sijmons,

— Madalmaade valitsus, esindajad: M. K. Bulterman ja J. Langer,

— Hispaania valitsus, esindajad: M. A. Sampol Pucurull, L. Banciella Rodríguez-Miñón ja J. García-Valdecasas Dorrego,

— Ühendkuningriigi valitsus, esindajad: S. Brandon, L. Christie ja V. Kaye, keda abistas *barrister* M. Lester,

— Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: F. Naert ja G. Étienne,

— Euroopa Komisjon, esindajad: F. Castillo de la Torre, F. Ronkes Agerbeek ja P. Van Nuffel,

olles 29. septembri 2016. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb esiteks küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklit 47, nõukogu 13. juuni 2002. aasta raamotsust 2002/475/JSK terrorismivastase võitluse kohta (EÜT 2002, L 164, lk 3; ELT eriväljaanne 19/06, lk 18), muudetud nõukogu 28. novembri 2008. aasta raamotsusega 2008/919/JSK (ELT 2008, L 330, lk 21) (edaspidi „raamotsus 2002/475“), nõukogu 27. detsembri 2001. aasta ühist seisukohta 2001/931/ÜVJP terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta (EÜT 2001, L 344, lk 93; ELT eriväljaanne 18/01, lk 217) ning nõukogu 27. detsembri 2001. aasta määrust (EÜ) nr 2580/2001 teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks (EÜT 2001, L 344, lk 70; ELT eriväljaanne 18/01, lk 207), ning teiseks küsimust nõukogu 12. juuli 2010. aasta rakendusmääruse (EL) nr 610/2010, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus (EL) nr 1285/2009 (ELT 2010, L 178, lk 1), kehtivuse kohta osas, milles üksus Tamil Eelami Vabadusvõitluse Tiigrid (LTTE) (edaspidi „üksus LTTE“) jäetakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 osutatud rühmituste ja üksuste loetellu (edaspidi „rahaliste vahendite külmutamise loetelu“).

2 Taotlus on esitatud vastavalt A, B, C ja D (edaspidi koos „A jt“) ning minister van Buitenlandse Zakeni (Madalmaade välisminister, edaspidi „minister“) vahelistes kohtuvaidlustes nendele isikutele terroriaktide tõkestamist käsitlevate liikmesriigi õigusaktide alusel piiravate meetmete kehtestamise küsimuses.

Õiguslik raamistik

Rahvusvaheline õigus

Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni Julgeolekunõukogu resolutsioon 1373 (2001)

3 Pärast 11. septembri 2001. aasta terrorirünnakuid New Yorgis (Ameerika Ühendriigid), Washingtonis (Ameerika Ühendriigid) ja Pennsylvanias (Ameerika Ühendriigid) võttis Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni Julgeolekunõukogu (edaspidi „ÜRO Julgeolekunõukogu“) 28. septembril 2001 vastu resolutsiooni 1373 (2001).

4 Selle resolutsiooni preambulis on kinnitatud „vajadus[t] võidelda kooskõlas ÜRO põhikirjaga kõigi vahenditega terroriaktide kui rahvusvahelist rahu ja julgeolekut ähvardavate ohtude vastu“. Selles on samuti rõhutatud riikide kohustust „anda panus rahvusvahelise koostöö heaks, võttes täiendavaid meetmeid, et oma territooriumil kõigi õiguspäraste vahenditega ennetada ja tõkestada terroriaktide rahastamist ja ettevalmistamist“.

5 Nimetatud resolutsiooni punkti 1 kohaselt ÜRO Julgeolekunõukogu:

„Otsustab, et kõik riigid:

a) ennetavad ja tõkestavad terroriaktide rahastamist;

b) muudavad kriminaalkorras karistatavaks oma kodanike teostatud või oma territooriumil toimuva mis tahes rahaliste vahendite teadliku otsese või kaudse hankimise või kogumise selleks, et kasutada neid vahendeid terroriaktide toimepanekuks, või teades, et neid vahendeid kavatsetakse sel eesmärgil kasutada;

[…]

d) keelavad oma kodanikel või oma territooriumil asuvatel isikutel või üksustel anda rahalisi vahendeid, muud finantsvara, majandusressursse või muid seotud teenuseid otse või kaudselt selliste isikute käsutusse, kes panevad toime või üritavad toime panna terroriakte või kes aitavad kaasa terroriaktide toimepanekule või osalevad nende toimepanekus, nendele isikutele kuuluvate või nende poolt otseselt või kaudselt kontrollitavate üksuste käsutusse ning nende isikute nimel või juhtimisel tegutsevate isikute ja üksuste käsutusse.

[…]“

Neli 12. augusti 1949. aasta Genfi konventsiooni ja nende lisaprotokollid

6 Kõigi nelja 12. augusti 1949. aasta Genfi konventsiooni – s.o vastavalt haavatud ja haigete sõjaväelaste olukorra parandamist maismaal käsitleva konventsiooni (*United Nations Treaty Series*, 75. kd, lk 31; edaspidi „esimene Genfi konventsioon“), haavatud, haigete ja merehädas sõjaväelaste olukorra parandamist merel käsitleva konventsiooni (*United Nations Treaty Series*, 75. kd, lk 85; edaspidi „teine Genfi konventsioon“), sõjavangide kohtlemist käsitleva konventsiooni (*United Nations Treaty Series*, 75. kd, lk 135; edaspidi „kolmas Genfi konventsioon“) ja tsiviilisikute sõjaaegset kaitset käsitleva konventsiooni (*United Nations Treaty Series*, 75. kd, lk 287; edaspidi „neljas Genfi konventsioon“) (edaspidi koos „neli Genfi konventsiooni“) – ühine artikkel 2 sätestab järgmist:

„Lisaks sätetele, mida kohaldatakse rahuajal, rakendatakse konventsiooni ka kõigi kuulutatud sõdade või muude relvakonfliktide korral, mis võivad puhkeda kahe või enama lepingupoole vahel, ka juhul, kui üks nendest sõjaseisukorda ei tunnusta.

Konventsiooni rakendatakse ka lepingupoole territooriumi osalise või täieliku okupeerimise korral, ka juhul, kui okupatsioonile ei osutata relvastatud vastupanu.

[…]“

7 Neljanda Genfi konventsiooni artikkel 33 sätestab järgmist:

„Kaitstud isikut ei või karistada kuriteo eest, mida ta ei ole isiklikult toime pannud. Kollektiivsed karistused, nagu ka igasugune hirmutamine ja terroriseerimine, on keelatud. […]“

8 Neljal Genfi konventsioonil on mitu lisaprotokolli: Genfi konventsioonide 8. juuni 1977. aasta lisaprotokoll rahvusvaheliste relvakonfliktide ohvrite kaitse kohta (I protokoll) (*United Nations Treaty Series*, 1125. kd, lk 3), Genfi konventsioonide 8. juuni 1977. aasta lisaprotokoll siseriiklike relvakonfliktide ohvrite kaitse kohta (II protokoll) (*United Nations Treaty Series*, 1125. kd, lk 609) ja Genfi konventsioonide 8. detsembri 2005. aasta lisaprotokoll täiendava tunnusmärgi vastuvõtmise kohta (III protokoll) (*United Nations Treaty Series*, 2404. kd, lk 261) (edaspidi koos „lisaprotokollid“).

9 I protokolli artikli 1 lõiked 3 ja 4 näevad ette järgmist:

„3. Käesolevat protokolli, mis täiendab [nelja Genfi konventsiooni], rakendatakse nende konventsioonide ühises artiklis 2 kirjeldatud olukordades.

4. Eelmises lõikes viidatud olukordadeks loetakse ka neid relvakonflikte, kus rahvad võitlevad koloniaalvõimu ja võõrvägede okupatsiooni, samuti rassistlike režiimide vastu, kasutades oma enesemääramisõigust, mis on kirjas Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni põhikirjas ja deklaratsioonis rahvusvahelise õiguse printsiipide kohta, mis on seotud riikidevaheliste sõbralike suhete ja koostööga vastavalt Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni põhikirjale.“

10 Selle protokolli artikli 51 lõige 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Tsiviilelanikkonda ega üksikisikuid ei tohi rünnata. Keelatud on vägivallateod ja vägivallaga ähvardamine eesmärgiga tsiviilelanikkonda hirmutada.“

11 II protokolli artiklis 1 on sätestatud järgmist:

„1. Käesolevat protokolli, mis täpsustab ja täiendab [nelja Genfi konventsiooni] ühist artiklit 3 selle kohaldamise tingimusi muutmata, rakendatakse nende relvakonfliktide puhul, mis ei ole määratletud [I protokolli] artiklis 1 ja mis toimuvad lepingupoole territooriumil tema relvajõudude ja teisitimõtlejate relvajõudude või muude organiseeritud relvastatud rühmituste vahel, kes kellegi juhtimisel kontrollivad tema territooriumi nii, et neil on võimalik läbi viia pidevaid ja kooskõlastatud sõjalisi operatsioone ja rakendada käesolevat protokolli.

2. Käesolevat protokolli ei rakendata siserahutuste ja -pingete korral, nagu massilised korratused, isoleeritud ja juhuslikud vägivallaaktid ja teised samalaadsed aktid, mis ei ole relvakonfliktid.“

12 Selle protokolli artikli 4 lõiked 1 ja 2 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kõigil isikutel, kes ei võta sõjategevusest osa vahetult või on lõpetanud selles osalemise, on olenemata sellest, kas nende vabadust on piiratud või mitte, õigus austusele nende isiku, au, veendumuste ja religioossete tavade vastu. Neid tuleb igas olukorras kohelda inimlikult ja ilma vaenuliku vahetegemiseta. Keelatud on anda käsku mitte kedagi ellu jätta.

2. Arvestades eeltoodud üldist põhimõtet, on alati ja igal pool keelatud järgmised teod lõikes 1 nimetatud isikute suhtes:

[…]

d) terroristlikud aktid;

[…]

h) ähvardamine ülalnimetatud tegude toimepanemisega.“

13 Nimetatud protokolli artikkel 6 näeb ette järgmist:

„1. Käesolevat artiklit kohaldatakse relvakonfliktiga seotud kriminaalkuritegude eest vastutuselevõtmise ja karistamise suhtes.

[…]

5. Sõjategevuse lõppedes peavad valitsevad võimuorganid püüdma anda võimalikult ulatusliku amnestia interneeritud või kinni peetud isikutele, kes on osalenud relvakonfliktis või kellelt on võetud vabadus relvakonfliktiga seotud põhjustel.“

14 Sama protokolli artikli 13 lõige 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Tsiviilelanikkonda ega üksikuid tsiviilisikuid ei tohi rünnata. Keelatud on vägivallaaktid või vägivallaga ähvardamine, mille peamine eesmärk on tsiviilelanikkonna hirmutamine.“

15 Euroopa Liit ei ole nende nelja Genfi konventsiooni ega nende lisaprotokollidega ühinenud. Küll aga on seda teinud kõik tema liikmesriigid.

Pommiterrorismi vastane rahvusvaheline konventsioon

16 New Yorgis 15. detsembril 1997 alla kirjutatud pommiterrorismi vastase rahvusvahelise konventsiooni (*United Nations Treaty Series*, 2149. kd, lk 256) viimane põhjendus on sõnastatud järgmiselt:

„arvestades, et riikide sõjajõudude tegevus on korraldatud muude rahvusvahelise õiguse aktidega kui see konventsioon ning et selle konventsiooni reguleerimisalast teatavate tegude väljajätmine ei õigusta seadusvastaseid tegusid ega välista muul moel vastutusele võtmist teiste seaduste alusel,

[…]“

17 Konventsiooni artikli 19 lõige 2 sätestab järgmist:

„Relvajõudude tegevust relvastatud konflikti ajal, nagu neid termineid käsitletakse rahvusvahelise humanitaarõiguse järgi ning mis on reguleeritud selle õigusega, ei reguleerita käesoleva konventsiooniga ja riigi sõjajõudude tegevust oma ametiülesannete täitmisel, niipalju kui see on reguleeritud teiste rahvusvahelise õiguse normidega, ei reguleerita [samuti] käesoleva konventsiooniga.“

18 Euroopa Liit ei ole selle konventsiooniga ühinenud. Küll aga on seda teinud kõik tema liikmesriigid.

Terrorismi rahastamise tõkestamise rahvusvaheline konventsioon

19 New Yorgis 9. detsembril 1999 alla kirjutatud terrorismi rahastamise tõkestamise rahvusvahelise konventsiooni (*United Nations Treaty Series*, 2178. kd, lk 197) artikli 2 lõige 1 sätestab:

„Isik sooritab konventsiooni tähenduses kuriteo, kui ta mis tahes moel, ebaseaduslikult ja tahtlikult, otseselt või kaudselt teeb kättesaadavaks vahendid või kogub vahendeid, mida kasutatakse või mille kohta ta teab, et neid võidakse kasutada täielikult või osaliselt:

[…]

b) mis tahes muu teo sooritamiseks, millega kavatsetakse surmata tsiviilisik või muu isik, kes relvakonflikti korral ei osale aktiivses sõjategevuses, või tekitada neile raske kehavigastus, kui sellise teo eesmärk on elanikkonna hirmutamine või valitsuse või rahvusvahelise organisatsiooni sundimine mingit toimingut läbi viima või selle läbiviimisest hoiduma.“

20 Selle konventsiooni artikli 8 lõige 1 sätestab, et osalisriigid võtavad kooskõlas oma õigussüsteemiga meetmed selleks, et teha kindlaks, avastada, külmutada või konfiskeerida vahendid, mida kasutatakse või mis on määratud selle konventsiooni artiklis 2 nimetatud kuritegude sooritamiseks, samuti selliste kuritegude tulemusena saadud tulu.

21 Sama konventsiooni artikli 21 kohaselt

„Miski käesolevas konventsioonis ei mõjuta riikide ega üksikisikute muid õigusi, kohustusi ja vastutust rahvusvahelise õiguse, eriti Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni põhikirja, rahvusvahelise humanitaarõiguse ja muude asjassepuutuvate konventsioonide järgi.“

22 Euroopa Liit ei ole terrorismi rahastamise tõkestamise rahvusvahelise konventsiooniga ühinenud. Küll aga on seda teinud kõik tema liikmesriigid.

Tuumaterrorismi tõkestamise rahvusvaheline konventsioon

23 13. aprillil 2005 New Yorgis alla kirjutatud tuumaterrorismi tõkestamise rahvusvahelise konventsiooni (*United Nations Treaty Series*, 2445. kd, lk 89) artikli 4 lõige 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Konventsiooni asemel kohaldatakse rahvusvahelist humanitaarõigust relvajõudude tegutsemisele relvakonflikti korral, nagu need mõisted on määratletud rahvusvahelises humanitaarõiguses, ning kohaldatavuse piires muid rahvusvahelise õiguse norme konventsiooniosalise sõjaväelaste tegevusele nende ametikohustuste täitmisel.“

24 Euroopa Liit ei ole selle konventsiooniga ühinenud. Küll aga on seda teinud enamik tema liikmesriike.

Terrorismi ennetamise Euroopa Nõukogu konventsioon

25 16. mail 2005 Varssavis alla kirjutatud terrorismi ennetamise Euroopa Nõukogu konventsiooni (*Euroopa Nõukogu lepingud*, nr 196) artikli 26 lõige 5 on sõnastatud järgmiselt:

„Konventsiooni asemel kohaldatakse rahvusvahelist humanitaarõigust relvajõudude tegutsemisele relvakonflikti korral, nagu need mõisted on määratletud rahvusvahelises humanitaarõiguses, ning kohaldatavuse piires muid rahvusvahelise õiguse norme konventsiooniosalise sõjaväelaste tegevusele nende ametikohustuste täitmisel.“

26 Nõukogu 18. septembri 2015. aasta otsuse (EL) 2015/1913 terrorismi ennetamise Euroopa Nõukogu konventsioonile Euroopa Liidu nimel allakirjutamise kohta (ELT 2015, L 280, lk 22) kohaselt kirjutas Euroopa Liit sellele konventsioonile alla tema pädevusse kuuluvates küsimustes. Enamik liikmesriike kirjutasid sellele alla ja ratifitseerisid selle.

Liidu õigus

Ühine seisukoht 2001/931

27 Nagu nähtub selle põhjendustest, on ühise seisukoha 2001/931 ese rakendada nii liidu kui ka liikmesriikide tasandi meetmetega resolutsiooni 1373 (2001), millega ÜRO Julgeolekunõukogu otsustas, et kõik riigid peavad ennetama ja tõkestama terroriaktide rahastamist.

28 Selle ühise seisukoha artiklis 1 on ette nähtud järgmist:

„1. Käesolevat ühist seisukohta kohaldatakse järgmiste artiklite kohaselt isikute, rühmituste ja üksuste suhtes, kes osalevad terroriaktides ja on loetletud lisas.

2. Käesoleva ühise seisukoha kohaldamisel hõlmab mõiste „terroriaktides osalevad isikud, rühmitused ja üksused“:

— isikuid, kes panevad toime või üritavad toime panna terroriakte või kes osalevad terroriaktide toimepanekus või aitavad kaasa nende toimepanekule,

— rühmitusi ja üksusi, keda sellised isikud kontrollivad otse või kaudselt, ja isikuid, rühmitusi ja üksusi, kes tegutsevad selliste isikute, rühmituste ja üksuste nimel või juhendusel, kaasa arvatud rahalised vahendid, mis tulenevad või mis saadakse varast, mida sellised isikud ja nendega seotud isikud, rühmitused ja üksused omavad või kontrollivad otse või kaudselt.

3. Käesoleva ühise seisukoha kohaldamisel tähendab „terroriakt“ järgmisi tahtlikke tegusid, mis oma laadi või seose tõttu võivad tõsiselt kahjustada mõnda riiki või rahvusvahelist organisatsiooni ja mida käsitletakse siseriiklikus õiguses õigusrikkumisena, kui nende eesmärk on:

i) tõsiselt hirmutada elanikkonda;

ii) sundida valitsust või rahvusvahelist organisatsiooni põhjendamatult mõnda tegu toime panema või sellest hoiduma või

iii) tõsiselt tasakaalust välja viia või hävitada mõne riigi või rahvusvahelise organisatsiooni poliitiline, põhiseaduslik, majanduslik või ühiskondlik kord:
   a) rünnakud inimelu vastu, mis võivad põhjustada surma;
   b) rünnakud isiku kehalise puutumatuse vastu;
   c) inimröövi või pantvangi võtmine;
   d) riikliku või avaliku rajatise, veosüsteemi, infrastruktuurirajatise, infosüsteem kaasa arvatud, mandrilavale kinnitatud aluse, avaliku koha või eraomandi tõsine kahjustamine, mis võib ohustada inimelu või põhjustada suurt majanduslikku kahju;
   e) õhusõiduki, laeva või mõne muu ühis- või kaubaveovahendi ebaseaduslik hõivamine;
   f) relvade, lõhkeainete või tuuma-, bio- või keemiarelvade valmistamine, valduses hoidmine, omandamine, vedu, tarnimine või kasutamine, samuti bio- ja keemiarelvadega seotud teadus- ja arendustöö;
   g) ohtlike ainete vabastamine või tulekahjude, plahvatuste või üleujutuste põhjustamine, kui see ohustab inimelu;
   h) vee, elektri või mõne muu tähtsa loodusvaraga varustamise häirimine või katkestamine, kui see ohustab inimelu;
   i) mõne punktides a–h loetletud teo toimepanekuga ähvardamine;
   j) terrorirühmituse juhtimine;

k) terrorirühmituse tegevuses osalemine, sealhulgas teabe või aineliste vahenditega varustamise või selle rühmituse tegevuse mis tahes viisil rahastamise teel, olles teadlik asjaolust, et selline osalemine aitab kaasa rühmituse kuritegudele.

Käesoleva lõike kohaldamisel tähendab „terrorirühmitus“ rohkem kui kahest isikust koosnevat struktuurilist ühendust, mis on aja jooksul välja kujunenud ja mis tegutseb terroriaktide toimepanekuks kooskõlastatult. „Struktuuriline ühendus“ tähendab rühma, mis ei ole terroriakti vahetuks toimepanekuks juhuslikult moodustunud ning mille liikmete ülesanded ei pruugi olla vormiliselt määratletud, mille liikmeskond ei pruugi olla püsiv ja mille ülesehitus ei pruugi olla välja kujunenud.

4. Lisas sisalduv loend koostatakse asjakohases toimikus sisalduvate täpsete andmete või tõendite põhjal, millest nähtub, et pädev asutus on asjaomaste isikute, rühmituste või üksuste suhtes teinud otsuse, olenemata sellest, kas see käsitleb arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal terroriakti uurimise algatamist, terroriakti eest vastutuselevõtmist, sellise akti toimepaneku katset, selles osalemist või sellele kaasaaitamist või mõnes sellises aktis süüdimõistmist. […]

[…]“

Määrus nr 2580/2001

29 Määruse nr 2580/2001 artikli 1 punkti 4 kohaselt kohaldatakse kõnesolevas määruses ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 3 toodud terroriakti määratlust.

30 Kõnealuse määruse artiklis 2 on ette nähtud:

„1. Välja arvatud artiklite 5 ja 6 kohaselt lubatud juhtudel:

a) külmutatakse kõik lõikes 3 nimetatud loetelus sisalduvatele füüsilistele või juriidilistele isikutele, rühmitustele või üksustele kuuluvad või nende omanduses või valduses olevad rahalised vahendid, muud finantsvarad ja majandusressursid;

[…]

2. Välja arvatud artiklite 5 ja 6 kohaselt lubatud juhtudel, keelatakse finantsteenuste osutamine lõikes 3 nimetatud loetelus sisalduvatele füüsilistele või juriidilistele isikutele, rühmitustele või üksustele või nende toetuseks.

3. Nõukogu koostab, vaatab läbi ja muudab ühehäälselt nende isikute, rühmituste ja üksuste loetelu, kelle suhtes käesolevat määrust kohaldatakse, kooskõlas ühise seisukoha [2001/931] artikli 1 lõigetes 4, 5 ja 6 ette nähtud sätetega; loetelusse kuuluvad:

i) füüsilised isikud, kes panevad toime või üritavad toime panna terroriakte või kes osalevad terroriaktide toimepanekus või aitavad kaasa nende toimepanekule;

ii) juriidilised isikud, rühmitused või üksused, kes panevad toime või üritavad toime panna terroriakte või kes osalevad terroriaktide toimepanekus või aitavad kaasa nende toimepanekule;

[…]“

31 Sama määruse artikli 3 lõike 1 kohaselt on keelatud teadlikult ja tahtlikult osaleda niisuguses tegevuses, mille eesmärk on otseselt või kaudselt kõrvale hoida artikli 2 täitmisest.

32 Määruse nr 2580/2001 artikkel 9 on sõnastatud järgmiselt:

„Iga liikmesriik määrab kindlaks käesoleva määruse sätete rikkumise korral rakendatavad sanktsioonid. Need sanktsioonid peavad olema tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad.“

Raamotsus 2002/475

33 Raamotsuse 2002/475 ese on vastavalt selle põhjendustele 6 ja 7 eelkõige ühtlustada terroriaktide mõiste kõikides liikmesriikides ja ette näha karistused ja sanktsioonid, mis vastavad selliste õigusrikkumiste raskusele, ning kehtestada kohtualluvuse reeglid, et tagada terroriaktide tõhus uurimine.

34 Selle raamotsuse põhjenduses 11 on öeldud

„Käesoleva raamlepinguga ei reguleerita rahvusvahelise humanitaarõigusega hõlmatud relvajõudude tegevust relvastatud konfliktide ajal, sest nende suhtes kohaldatakse rahvusvahelise humanitaarõiguse tingimusi, ega riigi relvajõudude tegevust nende teenistuskohustuste täitmisel, sest nende suhtes kohaldatakse muid rahvusvahelise õiguse eeskirju.

[…]“

35 Nimetatud raamotsuse artikli 1 „Terroriaktid ning põhiõigused ja aluspõhimõtted“ lõige 1näeb ette:

„Kõik liikmesriigid võtavad vajalikke meetmeid tagamaks, et punktides a–i nimetatud siseriikliku õigusega õigusrikkumistena määratletud tahtlikke tegusid, mis oma laadi või seose tõttu võivad tõsiselt kahjustada mõnd riiki või rahvusvahelist organisatsiooni, käsitataks terroriaktidena, kui nende eesmärk on:

— tõsiselt hirmutada elanikkonda või

— sundida valitsust või rahvusvahelist organisatsiooni põhjendamatult mõnda tegu toime panema või sellest hoiduma või

— tõsiselt tasakaalust välja viia või hävitada mõne riigi või rahvusvahelise organisatsiooni poliitiline, põhiseaduslik, majanduslik või ühiskondlik kord:
  a) rünnakud inimelu vastu, mis võivad põhjustada surma;
  b) rünnakud isiku kehalise puutumatuse vastu;
  c) inimröövi või pantvangi võtmine;
  d) riikliku või avaliku rajatise, veosüsteemi, infrastruktuurirajatise, infosüsteem kaasa arvatud, mandrilavale kinnitatud aluse, avaliku koha või eraomandi tõsine kahjustamine, mis võib ohustada inimelu või põhjustada suurt majanduslikku kahju;
  e) õhusõiduki, laeva või mõne muu ühis- või kaubaveovahendi ebaseaduslik hõivamine;
  f) relvade, lõhkeainete või tuuma-, bio- või keemiarelvade valmistamine, valduses hoidmine, omandamine, vedu, tarnimine või kasutamine, samuti bio- ja keemiarelvadega seotud teadus- ja arendustöö;
  g) ohtlike ainete vabastamine või tulekahjude, plahvatuste või üleujutuste põhjustamine, kui see ohustab inimelu;
  h) vee, elektri või mõne muu tähtsa loodusvaraga varustamise häirimine või katkestamine, kui see ohustab inimelu;
  i) mõne punktides a–h loetletud teo toimepanekuga ähvardamine.“

36 Sama raamotsuse artikkel 2 „Terrorirühmitusega seotud õigusrikkumised“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Käesolevas raamotsuses on „terrorirühmitus“ rohkem kui kahest isikust koosnev struktuuriline ühendus, mis on aja jooksul välja kujunenud ja mis tegutseb terroriaktide toimepanekuks kooskõlastatult. „Struktuuriline ühendus“ on ühendus, mis ei ole moodustatud õigusrikkumise vahetuks toimepanekuks juhuslikult ja mille liikmete rollid ei pruugi olla vormiliselt määratletud, liikmesuse järjepidevus kindlaks määratud ega struktuur välja arendatud.

2. Liikmesriigid võtavad vajalikke meetmeid tagamaks, et järgmised tahtlikud teod on karistatavad:

a) terrorirühmituse juhtimine;

b) terrorirühmituse tegevuses osalemine, sealhulgas teabe või aineliste vahenditega varustamise või selle rühmituse tegevuse mis tahes viisil rahastamise teel, olles teadlik asjaolust, et selline osalemine aitab kaasa rühmituse kuritegudele.“

Otsused 2001/927/EÜ ja 2006/379/EÜ

37 Nõukogu 27. detsembri 2001. aasta otsuses 2001/927/EÜ, millega kehtestatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 ette nähtud loetelu (EÜT 2001, L 344, lk 83), kehtestati nende isikute, rühmituste ja üksuste esimene loetelu, kelle suhtes nimetatud määrust kohaldatakse.

38 29. mai 2006. aasta otsusega 2006/379/EÜ, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ja tunnistatakse kehtetuks otsus 2005/930/EÜ (ELT 2006, L 144, lk 21), kandis nõukogu üksuse LTTE sellesse loetellu. Seejärel jäi selle üksuse nimi nimetatud loetellu nende järgnevate otsuste ja rakendusmääruste kohaldamise tagajärjel, millega asendati see loetelu uuega ja tunnistati kehtetuks varasem otsus või rakendusmäärus. Üksuse LTTE nimi jäi seega rahaliste vahendite külmutamise loetellu, mis on lisatud rakendusmäärusele nr 610/2010.

Madalmaade õigus

39 Sanctieregeling terrorisme 2007-II (terrorismivastaste sanktsioonide määrus nr 2007-II, edaspidi „2007. aasta sanktsioonimäärus“) artikli 2 lõike 1 kohaselt võib minister, kui isikud või üksused kuuluvad tema hinnangul resolutsioonis 1373 (2001) osutatud isikute või üksuste hulka, nende isikute või üksuste suhtes vastu võtta nn loetellu kandmise otsuse.

40 Selle määruse artikli 2 lõikes 2 on sätestatud, et külmutatakse kõik rahalised vahendid, mis kuuluvad artikli 2 lõikes 1 osutatud isikutele ja üksustele.

41 Nimetatud sanktsioonimääruse artikli 2 lõige 3 keelab osutada finantsteenuseid selle artikli 2 lõikes 1 osutatud isikutele ja üksustele või nende isikute ja üksuste hüvanguks.

42 2007. aasta sanktsioonimääruse artikli 2 lõike 4 kohaselt on keelatud anda rahalisi vahendid vahetult või kaudselt sama sanktsioonimääruse artikli 2 lõikes 1 osutatud isikute ja üksuste käsutusse.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

43 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu esitatud teabest nähtub, et minister tegi 2007. aasta sanktsioonimääruse alusel 8. juunil 2010 A jt suhtes loetellu kandmise otsused (edaspidi „8. juuni 2010. aasta otsused“), mille tagajärjel külmutati nende rahalised vahendid. Minister jättis vastavalt 10. jaanuari 2011. aasta, 8. detsembri 2010. aasta ja 25. novembri 2010. aasta otsustega rahuldamata vaided, mille need isikud 8. juuni 2010. aasta otsuste peale esitasid. Ta põhjendas neid vaide

rahuldamata jätmise otsuseid sellega, et A jt kuulusid igaüks tema hinnangul resolutsioonis 1373 (2001) osutatud isikute ja üksuste hulka. Lisaks võttis minister arvesse Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst'i (Madalmaade luure- ja julgeolekuteenistus) 14. oktoobri 2008. aasta ametlikku aruannet, mille kohaselt tegelesid nimetatud isikud vahendite hankimisega üksuse LTTE kasuks. Minister võttis samuti arvesse selle üksuse kandmist rahaliste vahendite külmutamise loetellu. Ta arvestas ka asjaolu, et prokurör oli alustanud kriminaalmenetlust A jt vastu terroristliku organisatsiooni liikmeks olemise eest Madalmaade karistusseadustiku tähenduses, ning vahendite andmist määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõigetes 1 ja 2 ning artiklis 3 sätestatud keelde rikkudes üksuse LTTE käsutusse.

44 Rechtbank Zwolle-Lelystadi (Zwolle Lelystadi kohus, Madalmaad), rechtbank 's Gravenhage (Haagi kohus, Madalmaad) ja rechtbank Alkmaari (Alkmaari kohus, Madalmaad) halduskolleegiumid tunnistasid vastavalt 20. detsembri 2011. aasta kohtulahendis, 18. jaanuari 2012. aasta kohtulahendis ja 30. augusti 2012. aasta kohtulahendis vastuvõetamatuks A jt kaebused ministri otsuste peale, millega ta jättis 8. juuni 2010. aasta otsused jõusse. Need isikud kaebasid need kohtulahendid edasi eelotsusetaotluse esitanud kohtule, Raad van Statele (Madalmaade riiginõukogu).

45 Oma apellatsioonikaebustes väitsid A jt eelkõige, et üksus LTTE ei ole terroristlik ühendus, kuna Sri Lanka valitsuse ja selle üksuse vahelist konflikti tuleb lugeda relvastatud konfliktiks rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses. Nad väidavad, et nimetatud üksuse kandmine rahaliste vahendite külmutamise loetellu on järelikult ebaseaduslik.

46 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib esiteks, et 2007. aasta sanktsioonimääruse artikkel 2 on vastu võetud resolutsiooni 1373 (2001) rakendamiseks ja et see säte ei viita ei määrusele nr 2580/2001 ega ühisele seisukohale 2001/931. See kohus leiab siiski, et kuna ministri hinnang, et üksus LTTE on terroristlik ühendus, põhines sõnaselgelt selle üksuse kandmisel rahaliste vahendite külmutamise loetellu, on see loetellu kandmine 8. juuni 2010. aasta otsuste alus. Eelotsusetaotluse esitanud kohus on arvamusel, et kuna ühine seisukoht 2001/931 ja määrus nr 2580/2001 viitavad resolutsioonile 1373 (2001), oli minister kohustatud ELL artikli 4 lõikes 3 ette nähtud lojaalse koostöö kohustusest kinni pidades asuma seisukohale, et sellesse loetellu kantud üksused on terroristlikud ühendused. See kohus on siiski seisukohal, et A jt esitatud argumente silmas pidades võib kahelda nende Euroopa Liidu Nõukogu õigusaktide seaduslikkuses, millega viimane jättis üksuse LTTE rahaliste vahendite külmutamise loetellu, mis kehtis 8. juuni 2010. aasta otsuste vastuvõtmise ajal, ning nende hilisemate selle institutsiooni aktide kehtivuses, millega ta jättis üksuse LTTE sellesse loetellu.

47 Teiseks, arvestades 9. märtsi 1994. aasta kohtuotsust TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90) ja 15. veebruari 2001. aasta kohtuotsust Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), esitab eelotsusetaotluse esitanud kohus endale küsimuse, kas tuleks tunnustada A jt õigust väita selles kohtus, et need aktid on ebaseaduslikud, kuna need isikud ei ole nõudnud nende kehtetuks tunnistamist ühes Euroopa Liidu kohtuinstantsidest. Eelotsusetaotluse esitanud kohus on seisukohal, et A jt faktiline olukord on sarnane nende isikute omale, keda süüdistati organisatsiooni Devrimci Halk Kurtulus Partisi-Cephesi (DHKP-C) liikmeks olemises kohtuasjas, milles tehti 29. juuni 2010. aasta kohtuotsus E ja F (C-550/09, EU:C:2010:382), milles Euroopa Kohus otsustas sisuliselt, et neil isikutel puudus vaieldamatu õigus esitada EÜ artikli 230 alusel tühistamishagi DHKP-C kandmise peale määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 osutatud loetellu. Eelotsusetaotluse esitanud kohus arutleb selle üle, kas lahendus, milleni selles kohtuotsuses jõuti, on ülekantav ELTL artiklile 263, kuna selle artikliga laiendati isikute võimalusi vaidlustada Euroopa Liidu õigusaktide seaduslikkust. Ta väidab eelkõige, et kui ELTL artikliga 263 seoses peaks asutama seisukohale, et isikud, kes on sellises olukorras nagu A jt, ei saa liikmesriigi kohtutes väita, et üksuse kandmine määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 osutatud rahaliste vahendite külmutamise loetellu on ebaseaduslik, siis kõik isikud, kes kardavad, et liikmesriigi ametiasutus võtab nende vastu meetmeid, et võidelda terrorismi vastu, nende tegeliku või eeldatava seotuse tõttu sellesse loetellu kantud üksusega, peavad igaks juhuks esitama selle üksuse nimetatud loetellu kandmise peale hagi. Selline olukord oleks eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul vastuolus õigusega mitte esitada süüdistavaid ütlusi ja tõendeid iseenda vastu.

48 Juhul kui Euroopa Kohus peaks otsustama, et ei ole mingit kahtlust, et A jt esitatud hagi rakendusmääruse nr 610/2010 tühistamiseks ei ole vastuvõetav, arutleb eelotsusetaotluse esitanud kohus kolmandaks üksuse LTTE rahaliste vahendite külmutamise loetellu kandmise kehtivuse üle. Ta on esiteks seisukohal, et raamotsuse 2002/475 põhjenduse 11 sõnastusest hoolimata ei ole välistatud, et relvajõudude tegevust relvastatud konflikti ajal rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses võidakse lugeda terroriaktiks. Ent võttes arvesse kaalutlusõigust, mida mõiste „terroriakt“ määratlus selle raamotsuse artikli 1 lõike 1 tähenduses tundub toetavat, siis juhul, kui on vaja kindlaks teha, kas üksuse LTTE toimepandavaid tegusid lugeda „terroriaktideks“, on eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangul lubatud arvesse võtta asjaolu, et see üksus tegutses relvajõududena, kes osalevad relvastatud konfliktis.

49 See kohus märgib teiseks, et ei ühine seisukoht 2001/931 ega määrus nr 2580/2001 ei täpsusta, kas tuleb arvesse võtta seda asjaolu, et neis mainitud kuriteod on toime pandud relvajõudude poolt relvakonflikti ajal rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses. Ta leiab siiski, et võttes arvesse ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 3 osutatud mõiste „terroriakt“ määratluse ja raamotsuse 2002/475 artikli 1 lõikes 1 sisalduva mõiste „terroriakt“ määratluse ühtelangevust, tuleb asuda seisukohale, et kui relvajõudude tegevus relvastatud konflikti ajal ei kuulu selle raamotsuse tähenduses mõiste „terroriakt“ määratluse alla, ei saa see ka kujutada endast „terroriakti“ ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 tähenduses.

50 Kolmandaks, viidates neljale 1949. aasta Genfi konventsioonile ja nende lisaprotokollidele, pommiterrorismi vastase rahvusvahelise konventsiooni artikli 19 lõikele 2, tuumaterrorismi tõkestamise rahvusvahelise konventsiooni artikli 4 lõikele 2, terrorismi ennetamise Euroopa Nõukogu konventsiooni artikli 26 lõikele 5 ning pantvangide võtmise keelamise rahvusvahelise konventsiooni artiklile 12, sedastab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et relvajõudude tegevus relvastatud konfliktide ajal on välistatud nende terrorismi käsitlevate rahvusvaheliste konventsioonide vastavast reguleerimisalast, mis näib viitavat sellele, et esineb rahvusvaheline konsensus selles osas, et relvajõudude tegevust relvastatud konfliktide ajal rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses ei saa lugeda terroristlikuks tegevuseks. Eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab aga ka terrorismi rahastamise tõkestamise rahvusvahelise konventsiooni artikli 2 lõike 1 punktile b, neljanda Genfi konventsiooni artiklile 33 ja II protokolli artikli 4 lõike 2 punktile d ning märgib, et nende konventsioonide kohaselt ei saa sellist tegevust lugeda terroristlikuks tegevuseks, kuna see ei ole suunatud tsiviilisikute või muude isikute vastu, kes vahetult konfliktis ei osale.

51 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib neljandaks, et nõukogu põhjendas üksuse LTTE kandmist rahaliste vahendite külmutamise loetellu, mainides rünnakuid, mis see üksus ajavahemikul 12. august 2005 kuni 12. aprill 2009 Sri Lankas väidetavalt toime oli pannud ning millel oli seos Sri Lanka valitsuse ja selle organisatsiooni vahelise konfliktiga. Ta selgitab lisaks, et minister väljendas ühes 2009. aasta augusti memorandumis II protokolli artiklis 1 esitatud kriteeriumide alusel seisukohta, et see konflikt oli kuni 18. maini 2009 riigisisene relvakonflikt. Lisaks luges ÜRO Pagulaste Ülemvoliniku Amet nimetatud konflikti kuni 2009. aasta juulini „relvakonfliktiks“. Lõpetuseks rõhutab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et oluline on kindlaks teha, kas see relvakonflikt on rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses riigisisene konflikt.

52 Neil asjaoludel otsustas Raad van State (Madalmaade riiginõukogu) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas [A jt] oleks käesolevas menetluses – muu hulgas […] harta artiklile 47 tuginedes – olnud kaheldamatult õigus esitada enda nimel ELTL artikli 263 alusel Üldkohtule hagi rakendusmääruse nr 610/2010 tühistamiseks osas, milles [üksus LTTE] on sellega kantud [rahaliste vahendite] loetellu?

2. a) Kas rahvusvahelise humanitaarõigusega hõlmatud relvajõudude tegevus relvastatud konfliktide ajal võib – arvestades muu hulgas raamotsuse 2002/475 põhjendust 11 – olla terroriakt viidatud raamotsuse tähenduses?
   b) Kas juhul, kui teise küsimuse punktile a vastatakse jaatavalt, võib rahvusvahelise humanitaarõigusega hõlmatud relvajõudude tegevus relvastatud konfliktide ajal olla „terroriakt“ ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 tähenduses?

3. Kas tegevus, millel põhines rakendusmääruse nr 610/2010 vastuvõtmine osas, milles LTTE on sellega kantud [rahaliste vahendite külmutamise] loetellu, on rahvusvahelise humanitaarõigusega hõlmatud „relvajõudude tegevus relvastatud konfliktide ajal“?

4. Kas esimesele eelotsuse küsimusele, teise eelotsuse küsimuse punktile a ja punktile b ning kolmandale eelotsuse küsimusele antavat vastust arvestades on rakendusmäärus nr 610/2010 kehtetu osas, milles üksus LTTE on sellega kantud [rahaliste vahendite külmutamise] loetellu?

5. Kas juhul, kui neljandale küsimusele vastatakse jaatavalt, laieneb tühisus ka nõukogu varasematele ja hilisematele otsustele, millega ajakohastatakse [rahaliste vahendite külmutamise] loetelu osas, milles üksus LTTE on viidatud otsustega kantud sellesse loetellu?“

Sissejuhatavad märkused

53 Üksus LTTE palus Euroopa Liidu Üldkohtule 11. aprillil 2011 (kohtuasi T-208/11) ja 28. septembril 2011 (kohtuasi T-508/11) esitatud hagides tühistada kaks rakendusmäärust teda puudutavas osas, milles ta kanti määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 ette nähtud rahaliste vahendite külmutamise loetellu. Üldkohtu menetluses muutis see üksus oma nõudeid, paludes tühistada teda puudutavad rakendusmäärused, mis on vastu võetud pärast hagide esitamist ja millega ta jäeti sellesse loetellu.

54 Üldkohus lükkas 16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsuses LTTE *vs*. nõukogu (T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885) tagasi üksuse LTTE esimese väite, et määrus nr 2580/2001 ei ole kohaldatav konfliktile Sri Lanka valitsuse ja tema vahel ning et see määrus ei ole kohaldatav relvastatud konflikti olukordadele, mis võivad kuuluda ainult rahvusvahelise humanitaarõiguse valdkonda.

55 Üldkohus rahuldas siiski osa üksuse LTTE väiteid, asudes seisukohale, et nõukogu on rikkunud nii ühise seisukoha 2001/931 artiklit 1 kui ka Euroopa Liidu aktide põhjendamise kohustust, kuna põhjendustes ei ole viidatud pädevate ametiasutuste otsustele, mis on seotud sellele üksusele ette heidetavate faktidega. Ta tühistas järelikult vaidlustatud määrused osas, milles need nimetatud üksust puudutasid.

56 Nõukogu esitas Üldkohtu 16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsuse LTTE *vs*. nõukogu (T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885) peale 19. detsembril 2014 apellatsioonkaebuse Euroopa Kohtule.

57 Seoses sellega tuleb märkida, et käesolev kohtuasi on seotud Euroopa Liidu aktidega, mis on vastu võetud aastatel 2006–2010 ja millega üksus LTTE kanti rahaliste vahendite külmutamise loetellu; seda loetellu kandmist põhjendati, nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 51, mitme rünnakuga, mille see üksus ajavahemikul 12. august 2005 kuni 12. aprill 2009 toime oli pannud. Kohtuasi C-599/14 P, mis käsitleb eelmises punktis mainitud nõukogu apellatsioonkaebust, on aga seotud pärast 2010. aastat vastu võetud Euroopa Liidu aktidega, millega nimetatud üksus jäeti rahaliste vahendite külmutamise loetellu.

58 Neil asjaoludel tuleb jätta rahuldamata Madalmaade valitsuse taotlus peatada menetlus käesolevas kohtuasja kuni Euroopa Kohtu otsuse tegemiseni kohtuasjas C-599/14 P.

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

59 Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib oma esimeses küsimuses sisuliselt, kas 9. märtsi 1994. aasta kohtuotsusest TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90) ja 15. veebruari 2001. aasta kohtuotsusest Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101) tuleneva kohtupraktika tähenduses on ilmselge, et tühistamishagid, mille on esitanud Üldkohtule isikud, kes on sellises olukorras nagu põhikohtuasja apellandid, rakendusmääruse nr 610/2010 peale, mis käsitleb üksuse LTTE kandmist rahaliste vahendite külmutamise loetellu, oleksid olnud vastuvõetavad.

60 Esmalt tuleb märkida, et nii põhikohtuasjaga seotud faktilised asjaolud kui ka 8. juuni 2010. aasta otsused on varasemad rakendusmääruse nr 610/2010 jõustumisest. Seega tuleb asuda seisukohale, et küsimus ei ole seotud mitte ainult selle rakendusmäärusega, vaid ka sellest varasemate aktidega, millega üksus LTTE kanti ja seejärel jäeti rahaliste vahendite külmutamise loetellu.

61 Eelotsusetaotlusest nähtub, et liikmesriigi kohus arutleb selle üle, kas kohtupraktika, mis tuleneb 9. märtsi 1994. aasta kohtuotsusest TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90) ja 15. veebruari 2001. aasta kohtuotsusest Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), on ülekantav sellisele kohtuasjale nagu põhikohtuasi.

62 Kohtuasjas, milles tehti 9. märtsi 1994. aasta kohtuotsus TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), esitas liikmesriigi kohus eelotsusetaotluses, mis saabus Euroopa Kohtusse 1992. aastal, küsimuse Euroopa Komisjoni 1986. aastal vastu võetud riigiabi käsitleva otsuse kehtivuse kohta. Nimetatud otsuse esemeks oleva riigiabi saaja ei olnud seda komisjoni otsust vaidlustanud, samas kui liikmesriigi pädev asutus oli talle edastanud selle otsuse koopia ja teatanud temale sõnaselgelt, et ta võib esitada komisjoni otsuse peale hagi Euroopa Liidu Kohtule.

63 Neid asjaolusid arvesse võttes otsustas Euroopa Kohus, et õiguskindluse nõuetest tulenevalt ei ole abisaajal, kes oleks võinud vaidlustada seda abi käsitleva komisjoni otsuse ja kes on lasknud mööda kohustusliku tähtaja, mis on ette nähtud aluslepingutes, võimalik vaidlustada selle otsuse seaduslikkust liikmesriigi kohtutes kaebuse esitamisega selle otsuse suhtes liikmesriigi ametiasutuste poolt võetud rakendusmeetmete peale (vt selle kohta kohtuotsus, 9.3.1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, punktid 12 ja 17).

64 Kohtuasjas, milles tehti 15. veebruari 2001. aasta kohtuotsus Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), esitati Euroopa Kohtule 1999. aastal eelotsusetaotlus 1992. aastal vastu võetud dumpinguvastase määruse kehtivuse kohta, mis oli tulemuslikult vaidlustatud kohtuasjas, milles tehti Üldkohtu 2. mai 1995. aasta kohtuotsus NTN Corporation ja Koyo Seiko *vs.* nõukogu (T-163/94 ja T-165/94, EU:T:1995:83), mida on kinnitatud Euroopa Kohtu 10. veebruari 1998. aasta otsuses komisjon *vs.* NTN ja Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46); nimetatud tühistamishagi esitas teatav arv tootjaid, keda nimetatud dumpinguvastane määrus puudutas, kuid mitte 15. veebruari 2001. aasta kohtuotsuse Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101) aluseks olnud kohtuasja põhikohtuasja hageja, Nachi Europe emaettevõtja Nachi Fujikoshi.

65 Olles asunud 15. veebruari 2001. aasta kohtuotsuse Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101) punktis 39 seisukohale, et ettevõtjat Nachi Europe võidakse lugeda otseselt ja isiklikult puudutatuks selle määruse sätetest, millega kehtestati eriomane dumpinguvastane tollimaks Nachi Fujikoshi toodetud kaupadele, otsustas Euroopa Kohus selle kohtuotsuse punktis 41, et selline nimetatud määruse esemeks olevate kaupade importija nagu Nachi Europe, kellel on kahtlemata õigus esitada hagi Üldkohtule, nõudes nende kaupade vastu kehtestatud dumpinguvastaste tollimaksude tühistamist, kuid kes sellist hagi esitamise õigust ei ole kasutanud, ei saa hiljem siseriiklikus kohtus väita, et see dumpinguvastane tollimaks on ebaseaduslik.

66 Nagu Euroopa Kohus on mitmel korral rõhutanud, et kui nõustuda sellega, et isik, kellel oleks ilma igasuguse kahtluseta olnud õigus esitada ELTL artikli 263 neljanda lõigu alusel hagi Euroopa Liidu akti tühistamiseks, võiks pärast ELTL artikli 263 kuuendas lõigus hagi esitamiseks kehtestatud tähtaja lõppemist sama akti kehtivuse vaidlustada siseriiklikus kohtus, tähendaks see, et talle jääb võimalus vältida, et nimetatud akt muutub pärast hagi esitamise tähtaja lõppemist tema suhtes lõplikuks (vt selle kohta kohtuotsused, 9.3.1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, punkt 18; 15.2.2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, punkt 30; 27.11.2012, Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, punkt 41, ja 5.3.2015, Banco Privado Português ja Massa Insolvente do Banco Privado Português, C-667/13, EU:C:2015:151, punkt 28).

67 Euroopa Kohus leidis aga, et menetluspoolel ei ole ainult sel juhul võimalik tugineda Euroopa Liidu akti kehtetusele siseriiklikus kohtus, kui tühistamishagi on ilmselgelt vatsuvõetav (vt selle kohta kohtuotsused, 9.3.1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, punktid 17–25; 30.1.1997, Wiljo, C-178/95, EU:C:1997:46, punktid 15–25; 15.2.2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, punktid 29–40, ja 22.10.2002, National Farmers' Union, C-241/01, EU:C:2002:604, punktid 34–39). Mitmel juhul on Euroopa Kohus aga otsustanud, et ilmselge vastuvõetavus ei olnud tõendatud (vt selle kohta eelkõige kohtuotsused, 23.2.2006, Atzeni jt, C-346/03 ja C-529/03, EU:C:2006:130, punktid 30-34; 8.3.2007, Roquette Frères, C-441/05, EU:C:2007:150, punktid 35-48; 29.6.2010, E ja F, C-550/09, EU:C:2010:382, punktid 37–52; 18.9.2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punktid 24–38, ja 5.3.2015, Banco Privado Português ja Massa Insolvente do Banco Privado Português, C-667/13, EU:C:2015:151, punktid 27–32).

68 Tühistamishagi vastuvõetavuse tingimusi laiendati Lissaboni lepinguga selleks, et tugevdada füüsiliste ja juriidiliste isikute kohtulikku kaitset Euroopa Liidu aktide vastu, võttes vastu ELTL artikli 263 neljanda lõigu, millega lubatakse selline hagi esitada ka halduse üldaktide peale, mis sellist isikut otseselt puudutavad ja mis ei vaja rakendusmeetmeid.

69 Selle vastuvõetavuse tingimuste laiendamise tagajärg ei ole siiski, et Euroopa Liidu akti kehtivust ei saa vaidlustada siseriiklikus kohtus, kuna ei ole ilmselge, et tühistamishagi, mille esitab Üldkohtule üks siseriikliku kohtu menetluse pool, on vastuvõetav (vt selle kohta kohtuotsus, 9.6.2011, Comitato „Venezia vuole vivere" jt *vs.* komisjon, C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368, punkt 57).

70 Sellest tuleneb, et eelotsusetaotlust, mis käsitleb Euroopa Liidu akti kehtivust, saab tagasi lükata ainult juhul kui – isegi kui Euroopa Liidu mõne akti tühistamiseks esitatud hagi peaks olema ilmselgelt vastuvõetav – füüsiline või juriidiline isik, kes sellise hagi võib esitada, ei ole seda teinud selleks ette nähtud tähtaja jooksul ja väidab, et see akt on ebaseaduslik, alles siseriiklikus menetluses, selleks et taotleda sellelt kohtult Euroopa Kohtule eelotsuse küsimuse esitamist, mis käsitleb nimetatud akti kehtivust, minnes sedasi mööda asjaolust, et nimetatud akt jõustub pärast hagi esitamise tähtaja möödumist tema suhtes lõplikult (vt selle kohta kohtuotsused, 9.3.1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, punkt 18, ja 15.2.2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, punkt 30).

71 Käesoleval juhul see nii ei ole.

72 Nimelt ei olnud põhikohtuasja apellandid esiteks ise rahaliste vahendite külmutamise loetellu kantud.

73 Seejärel ei ole selge, et need aktid puudutasid neid ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses „isiklikult". Nimelt on üksuse LTTE kandmine rahaliste vahendite külmutamise loetellu muude isikute suhtes kui see üksus üldkohaldatavat laadi, kuna see aitab kaasa sellele, et määratlemata arvule isikutele kehtestatakse kohustus kinni pidada nimetatud üksuse suhtes kehtestatud eripiirangutest (vt selle kohta kohtuotsused, 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs.* nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, punktid 241–244; 29.6.2010, E ja F, C-550/09, EU:C:2010:382, punkt 51, ja 23.4.2013, Gbagbo jt *vs.* nõukogu, C-478/11 P - C-482/11 P, EU:C:2013:258, punkt 56).

74 Põhikohtuasja apellantide olukorda mõjutasid otseselt mitte sellesse loetellu kandmisega seotud Euroopa Liidu aktid, vaid selliste sanktsioonide kehtestamine, mis põhinesid ainult Madalmaade õigusel, milles muu hulgas võeti arvesse nimetatud loetellu kandmist.

75 Järelikult tuleb esimesele küsimusele vastata, et 9. märtsi 1994. aasta kohtuotsusest TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90) ja 15. veebruari 2001. aasta kohtuotsusest Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101) tuleneva kohtupraktika tähenduses ei ole ilmselge, et selliste isikute poolt Üldkohtule esitatud tühistamishagid, kes on sellises olukorras nagu põhikohtuasja apellandid, rakendusmääruse nr 610/2010 peale või sellest rakendusmäärusest varasemate Euroopa Liidu aktide peale, mis käsitlevad üksuse LTTE kandmist rahaliste vahendite külmutamise loetellu, oleksid olnud vastuvõetavad.

Teine ja neljas küsimus

76 Sissejuhatuseks, mis puutub kolmandasse küsimusse, mis käsitleb põhiliselt seda, kas tegevused, millega põhjendati üksuse LTTE jätmist aastatel 2006–2010 rahaliste vahendite külmutamise loetellu, on „relvajõudude tegevus relvastatud konflikti ajal“ rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses, tuleb märkida, et Euroopa Kohtul ei ole käesolevas kohtuasjas piisavalt andmeid, et ta saaks teha otsuse selles küsimuses.

77 Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib oma teise ja neljanda küsimusega, mida tuleb analüüsida koos, sisuliselt Euroopa Kohtult, kas üksuse LTTE kandmine rakendusmäärusega nr 610/2010 ja sellest määrusest varasemate Euroopa Liidu aktidega rahaliste vahendite külmutamise loetellu kehtib. Ta soovib eelkõige teada, kas relvajõudude tegevus relvastatud konflikti ajal rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses võib kujutada endast terroriakti raamotsuse 2002/475 tähenduses või terroriakti ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 tähenduses.

78 Eelotsusetaotluse esitanud kohus arutleb seoses sellega selle üle, kas üksuse LTTE tegevust, mis on aluseks tema kandmisele rahaliste vahendite külmutamise loetellu, on võimalik pidada ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 tähenduses terroristlikuks tegevuseks, samas kui neid akte tuleb käsitleda koos raamotsusega 2002/475, mille põhjendus 11 täpsustab, et relvajõudude tegevus relvastatud konfliktide ajal ei kuulu selle reguleerimisalasse.

79 Euroopa Kohtu praktika kohaselt tuleb määrust, mis näeb ette piiravad meetmed – nagu on ette nähtud ka rakendusmääruses nr 610/2010 ja sellest rakendusmäärusest varasemates Euroopa Liidu aktides, mis käsitlevad üksuse LTTE kandmist rahaliste vahendite külmutamise loetellu – tõlgendada mitte ainult ELTL artikli 215 lõikes 2 osutatud ühise välis- ja julgeolekupoliitika raames vastu võetud otsust, vaid ka ajaloolist konteksti, millesse Euroopa Liidu sätted ja määrus kuuluvad, arvesse võttes (kohtuotsus, 1.3.2016, National Iranian Oil Company *vs*. nõukogu, C-440/14 P, EU:C:2016:128, punkt 78 ja seal viidatud kohtupraktika).

80 Seoses sellega tuleb teha vahet Euroopa Liidu aktidel, mida käsitlevad vastavalt teise küsimuse punktid a ja b, s.o esiteks raamotsus 2002/475, ja teiseks ühine seisukoht 2001/931 ning määrus nr 2580/2001. Seega ei tule analüüsida ja võrrelda mitte niivõrd mõisteid „terroriakt“ raamotsuse 2002/475 tähenduses ja „terroriakt“ ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 tähenduses, vaid justiits- ja siseküsimuste (JSK) valdkonda kuuluva raamotsuse 2002/475 ning põhiliselt ühise välis- ja julgeolekupoliitika (ÜVJP) valdkonda kuuluvate ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 eesmärke.

81 Raamotsuse 2002/475 eesmärk on eelkõige terroriaktide määratluste ühtlustamine kõikides liikmesriikides, selliste karistuste ja sanktsioonide ettenägemine, mis vastavad nende kuritegude raskusele, ning selliste kohtumenetluse normide kehtestamine, millega oleks tagatud, et terroriaktide suhtes viiakse läbi tõhus menetlus.

82 Sellesse karistusõiguse konteksti kuulub raamotsuse 2002/475 põhjendus 11, mille kohaselt ei reguleerita selle raamotsusega rahvusvahelise humanitaarõigusega hõlmatud relvajõudude tegevust relvastatud konfliktide ajal, sest nende suhtes kohaldatakse rahvusvahelise humanitaarõiguse tingimusi, ega riigi relvajõudude tegevust nende teenistuskohustuste täitmisel, sest nende suhtes kohaldatakse muid rahvusvahelise õiguse eeskirju.

83 Seevastu ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 ese on rakendada resolutsiooni 1373 (2001), mis on vastu võetud pärast 11. septembril 2001 Ameerika Ühendriikides toime pandud terroriakte, ja neis käsitletakse peamiselt terroriaktide ennetamist rahaliste vahendite külmutamise meetmete võtmise kaudu, et takistada selliseid akte ettevalmistavat tegevust, nagu selliste isikute ja üksuste rahastamine, kes võivad toime panna terroriakte.

84 Nende isikute ja üksuste nimetamine, kes peavad olema kantud määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 ette nähtud loetellu, ei kujuta endast selles kontekstis sanktsiooni, vaid ennetavat meedet, mis on vastu võetud selleks ette nähtud kaheosalises süsteemis, milles nõukogu võib ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 kohaselt sellesse loetellu kanda ainult sellised isikud ja üksused, kelle kohta on pädeva asutuse tehtud otsus, et nende vastu on arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete alusel alustatud kriminaalmenetlus seoses terroriakti toimepanemisega, selle toimepanemise katsega, selles osalemise või sellele kaasaaitamisega või nad on selliste asjaolude eest süüdi mõistetud.

85 Eelnevast järeldub, et raamotsuse 2002/475 põhjendus 11, mille ainus eesmärk on – nagu rõhutas komisjon – piiritleda selle raamotsuse reguleerimisala, ei ole asjassepuutuv ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 tähenduses mõiste „terroriakt“ määratlemiseks.

86 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et erinevaid rahvusvahelisi konventsioone võib tõlgendada selliselt, et relvajõudude tegevust relvastatud konfliktide ajal rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses ei saa lugeda terroristlikuks tegevuseks. Olles jõudnud sellisele järeldusele, väljendab ta kahtlust üksuse LTTE nende tegevuste kvalifitseerimise suhtes, mis olid nõukogu sõnul põhjenduseks aastatel 2006–2010 vastu võetud Euroopa Liidu aktidele, mis käsitlesid tema kandmist rahaliste vahendite külmutamise loetellu.

87 Tuleb siiski tõdeda, et Euroopa Liit ei ole nende rahvusvaheliste konventsioonidega ühinenud ning et igal juhul ei ole nimetatud konventsioonidega vastuolus kvalifitseerida relvajõudude tegevus relvastatud konflikti ajal „terroriaktiks“ ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 tähenduses, ilma et miski viitaks sellele, et need konventsioonid on vastuolus võimalike rahvusvahelise tavaõiguse normidega, millega Euroopa Liit on seotud.

88 Mis puutub esiteks rahvusvahelisse humanitaarõigusesse, siis selle kohta tuleb sedastada, et neljanda Genfi konventsiooni artikkel 33 näeb ette, et igasugune hirmutamine või terroriseerimine on keelatud. I protokolli artikli 51 lõige 2 ja II protokolli artikli 13 lõige 2 näevad ette, et keelatud on vägivallateod ja vägivallaga ähvardamine eesmärgiga tsiviilelanikkonda hirmutada. Peale selle sätestab II protokolli artikli 4 lõige 2, et alati ja igal pool on keelatud terroristlikud aktid nende isikute suhtes, kes ei võta sõjategevusest osa vahetult või on lõpetanud selles osalemise.

89 Tuleb samuti rõhutada, et rahvusvahelise humanitaarõiguse eesmärgid erinevad ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 omadest ning et sellega kehtestatakse erinevad mehhanismid.

90 Nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktides 107–109, ei keela rahvusvahelises humanitaarõiguses ette nähtud eeskirjad väljaspool selle õigusega määratletud reguleerimisala selliseid ennetavaid meetmeid nagu need, mis võeti üksuse LTTE vastu.

91 Neil asjaoludel ei ole määrav asjaolu – eeldusel, et see on tõendatud –, et käesoleva kohtuotsuse punktis 86 mainitud teatavad tegevused ei ole rahvusvahelise humanitaarõigusega keealatud, kuna ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 kohaldamine ei sõltu nende tegevuste kvalifitseerimisest rahvusvahelise humanitaarõiguse järgi (vt analoogia alusel kohtuotsus, 30.1.2014, Diakité, C-285/12, EU:C:2014:39, punktid 24–26).

92 Mis puutub seejärel terrorismi käsitlevasse rahvusvahelisse õigusse, siis selle kohta tuleb sedastada, et terrorismi rahastamise tõkestamise rahvusvahelise konventsiooni artikli 2 lõike 1 punkt b näeb ette, et süüdistus esitatakse „mis tahes […] teo [eest] […], millega kavatsetakse surmata tsiviilisik või muu isik, kes relvakonflikti korral ei osale aktiivses sõjategevuses, või tekitada neile raske kehavigastus, kui sellise teo eesmärk on elanikkonna hirmutamine või valitsuse või rahvusvahelise organisatsiooni sundimine mingit toimingut läbi viima või selle läbiviimisest hoiduma“.

93 Selle konventsiooni artikli 8 lõige 1 näeb lisaks ette kohustuse võtta vastu külmutamise meetmed selliste rahaliste vahendite suhtes, mida kasutatakse konventsiooni artiklis 2 osutatud kuritegude toimepanemiseks, ega keela rahaliste vahendite külmutamise meetmete kehtestamist muude terroriaktide eest.

94 Veel tuleb märkida, et pommiterrorismi vastase rahvusvahelise konventsiooni viimase põhjenduse kohaselt relvastatud konfliktide ajal relvajõudude tegevuse väljajätmine selle konventsiooni reguleerimisalast „ei õigusta seadusvastaseid tegusid ega välista muul moel vastutusele võtmist teiste seaduste alusel“. Sellest järeldub, et asjaolu, et sellised tegevused ei kuulu selle konventsiooni reguleerimisalasse, ei välista siiski, et neid võidakse lugeda sellisteks seadusvastasteks tegudeks, mille eest võidakse vastutusele võtta, nagu „terroriaktid“ ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 tähenduses.

95 Viimaks, kuigi teatavate rahvusvaheliste konventsioonide, millele eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab, reguleerimisalast on välistatud relvajõudude tegevus relvastatud konfliktide ajal rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses, ei ole neis keelatud, et osalisriigid kvalifitseerivad „terroriaktideks“ osa neist tegevustest või teatavad komisjonile sellistest tegevustest.

96 Seoses sellega tuleb meenutada, et ühise seisukoha 2001/931 ja määruse nr 2580/2001 ese ei ole kehtestada terroriaktide eest sanktsioone, vaid võidelda terrorismi vastu, ennetades terroriaktide rahastamist, nagu soovitab ÜRO Julgeolekunõukogu resolutsioon 1373 (2001).

97 Kõigist neist asjaoludest tuleneb, et ühist seisukohta 2001/931 ja määrust nr 2580/2001 tuleb tõlgendada selliselt, et relvajõudude tegevus relvastatud konflikti ajal rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses võib kujutada endast „terroriakti“ Euroopa Liidu õigusaktide tähenduses.

98 Neil asjaoludel tuleb teisele ja neljandale küsimusele vastata, et ühise seisukohaga 2001/931 ja määrusega nr 2580/2001 ei ole vastuolus, kui relvajõudude tegevus relvastatud konflikti ajal rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses kvalifitseerida „terroriaktiks“ nende Euroopa Liidu õigusaktide tähenduses, ning asjaolu, et üksuse LTTE tegevus võib endast kujutada sellist tegevust, ei mõjuta rakendusmääruse nr 610/2010 ning sellest rakendusmäärusest varasemate Euroopa Liidu õigusaktide, mis käsitlevad üksuse LTTE kandmist rahaliste vahendite külmutamise loetellu, kehtivust.

99 Kuna viies küsimus on esitatud juhuks, kui eelmistes punktides osutatud õigusaktid on kehtetud, puudub vajadus sellele vastata.

Kohtukulud

100 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

1. **9. märtsi 1994. aasta kohtuotsusest TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90) ja 15. veebruari 2001. aasta kohtuotsusest Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101) tuleneva kohtupraktika tähenduses ei ole ilmselge, et selliste isikute poolt Euroopa Liidu Üldkohtule esitatud tühistamishagid, kes on sellises olukorras nagu põhikohtuasja apellandid, nõukogu 12. juuli 2010. aasta rakendusmääruse (EL) nr 610/2010, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ja tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus (EL) nr 1285/2009, peale või sellest rakendusmäärusest varasemate Euroopa Liidu aktide peale, mis käsitlevad üksuse Tamil Eelami Vabadusvõitluse Tiigrid (LTTE) kandmist nõukogu 27. detsembri 2001. aasta määruse (EÜ) nr 2580/2001 teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks artikli 2 lõikes 3 osutatud loetellu, oleksid olnud vastuvõetavad.**

2. **Nõukogu 27. detsembri 2001. aasta ühise seisukohaga 2001/931/ÜVJP terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta ja määrusega nr 2580/2001 ei ole vastuolus, kui relvajõudude tegevus relvastatud konflikti ajal rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses kvalifitseerida „terroriaktiks“ nende Euroopa Liidu aktide tähenduses, ning asjaolu, et üksuse Tamil Eelami Vabadusvõitluse Tiigrid (LTTE) tegevus võib endast kujutada sellist tegevust, ei mõjuta rakendusmääruse nr 610/2010 ning sellest rakendusmäärusest varasemate Euroopa Liidu aktide, mis käsitlevad käesoleva kohtuotsuse resolutsiooni punktis 1 osutatud loetellu kandmist, kehtivust.**

Allkirjad